

hodčího», domáhá se sice podle žalobní žádosti kromě zrušení výroku rozhodčího také výroku, že je rozhodčí smlouva mezi firmou Ladislav P. a firmou Ř. neplatná a neúčinná. Z vývodů žalobních uplatňovaných k opodstatnění žalobní žádosti plyne, že se žalobce domáhá zrušení rozhodčího výroku nejen z důvodů § 595 čís. 4 a 5 c. ř. s., nýbrž i proto, že rozhodce protahoval nepatříčně své rozhodnutí. V této příčině dopadají předpisy §§ 583 čís. 2 a 584 c. ř. s., podle nichž lze se domáhati zrušení smlouvy o rozsudím, protahuje-li rozhodce nepatříčně splnění svých závazků, které tím, že přijal jmenování, převzal, při čemž o návrhu na zrušení smlouvy rozhodne soud usnesením po předcházejícím ústním jednání. Chtěl-li se tedy žalobce domáhati bezúčinnosti rozhodčího výroku také proto, že smlouva o rozsudím pozbyla z důvodu § 583 čís. 2 c. ř. s. platnosti, předpokládalo by to, že tato neplatnost smlouvy byla již před vynesením rozhodčího výroku vyslovena usnesením soudu podle §§ 583 první odstavec a 584 c. ř. s. Uvádí-li dovolatel, že návrhem na pokračování řízení, jež dne 25. června 1926 na soud první stolice učinil, dosti zřetelně projevil, že smlouva o rozsudím má býti prohlášena za bezúčinnou, nelze mu přisvědčiti. Nemůže se tudíž žalobce již z tohoto formálního důvodu dovolávati ustanovení § 583 čís. 2 c. ř. s. a netřeba se proto zabývatí dalšími jeho vývody v této příčině.

Čís. 7522.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Najatými místnostmi« ve smyslu § 7 (1) zák. jsou všechny do užívání dané místnosti, v nichž jest provozována živnost, nechť jest právní poměr posuzovati jako nájem v užším slova smyslu nebo jako pacht.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 1440/27.)

Výpověď z pachtu hostinské a výčepnické živnosti a z pachtovaných místností procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5579, že »najatými místnostmi« ve smyslu § 7 (1) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. rozumí se všechny do užívání dané místnosti, v nichž jest živnost provozována, nechť právní poměr dlužno podle § 1091 obč. zák. posuzovati jako nájem v užším slova smyslu nebo jako pacht. Tímto názorem řídili se nižší soudové při rozhodnutí této právní rozepře a není tudíž řízení odvolacího soudu vadné proto, že ani tento soud nepřipustil důkazy v odvolacím spise blíže uvedené, jimiž

mělo býti prokázáno, že živnost hostinská a výčepnická s příslušnými místnostmi k provozování této živnosti určenými byla propachtována za jednotnou úplatu a že podle pravého úmyslu stran nešlo o smlouvu nájemní, nýbrž o smlouvu pachtovní. Dovolání snaží se doličiti, že právní názor, vyslovený v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5579 jest mylným a neudržitelným, ale jeho vývody před bližším přezkumem neobstojí. Především jest zcela vedlejším, že rozhodnutím tímto nebyla právní rozepře rozhodnuta věcně (in merito), neboť to nemá co činiti se správností nebo nesprávností právního názoru v tomto rozhodnutí vysloveného. Vedlejším jest i počet místností daných pachtýři živnosti do užívání. Ale dovolání neprávem poukazuje k tomu, že »zbaven pramene své výživy« může býti i pachtýř živnosti, jenž ji provozuje ve vlastních místnostech, snažíc se z toho dovozovati jistou nedůslednost v odůvodnění onoho rozhodnutí, neboť přezírá, že pachtýřům živností nebyla a není poskytnuta ochrana nájemců snad proto, že byla a jest nouze o živnosti, které by mohly býti zpachtovány, nýbrž o místnosti, v nichž tyto živnosti mohou býti provozovány. Otázkou, zda majitel koncese, již dal na základě pachtovní smlouvy v pacht, nemohl by tuto pachtovní smlouvu vypovědět ani tehdy, kdyby pachtýř koncese živnost provozoval v místnostech najatých od osoby jiné, odlišné od majitele koncese, netřeba se zabývatí, protože v souzeném případě propachtovatel živnosti dal pachtýři do užívání zároveň i místnosti. Dovolání konečně neprávem odkazuje na zdejší rozhodnutí sb. n. s. čís. 4984, an se nejvyšší soud od právního názoru tam vysloveného zatím odchýlil, a naprosto nedůležitá jest okolnost, že toto rozhodnutí bylo prý ve sb. n. s. uveřejněno právě v době, kdy žalobkyně dala žalovanému výpověď.

Čís. 7523.

Nejde o poměr domovnícký ve smyslu zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n., obstarávají-li sice za částečnou slevu z činže práce v domě, které jinak vykonávají domovníci, avšak jen ony, jež připadaly na toho, kdo je vykonával, a na majitele domu, nikoliv však i na ostatní nájemníky, kteří si práce takové obstarávali sami, a byly-li kromě činže, třebaž částečně slevené, požadovány též značné příplatky na opravu domu.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 1735/27.)

Výpověď žalovaným z domovníckého prý poměru procesní soud první stolice k námitkám žalovaných zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Na základě výpovědi žalovaných jako strany vzal pak odvolací soud za zjištěno, že v roce 1919 uzavřely strany mezi sebou smlouvu, podle níž se nastěhovali žalovaní do sporného bytu, že z bytu toho umluvena roční činže 120 Kč a že se žalovaná V-ová zavázala za žalobce prováděti úklid v domě, pokud na žalobce úklid ten připadá, a že za tyto práce stanovena roční odměna, o kteroužto odměnu byla činže ze sporného bytu, která při po-